አግሃደት ፍልሰታሃ፡ ማርያም ድንግል!
በከመ ትንሣኤ ወልዳ፡ ዘልዑል!

ድንግል ማርያም፡ ፍልሰቷን ገለጠች!
የልጇን ትንሣኤ፡ በእርሱ አስመሰለች!

\+ \+ \+

ልዑል እግዚአብሔር፡

ሃይማኖታችንና አገራችን፥ እናታችንና ንግሥታችን፡
መድኃኒታችን እግዝእተብሔር እም፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡
ከምድር ወደሰማያት የተመለሰችበትን፡ የፍልሰቷን በዓል፡
ዘንድሮም፡ በ፳፻፲፪ኛው
(ኻያ መቶ [ኹለት ሽህ] ዐሥራ ኹለተኛው) ዓመተ-ምሕረት፡
በያለንበት፡ በደኅና አድርሶ፡
እንኳን፡ በሰላም ለማክበር አበቃን!

\+ \+ \+

<u>ፍልሰታሃ ለማርያም!</u>

ድንግል ማርያም፡
በመለኮታዊና ትስብእታዊ የተዋሕዶ ሕያው ኹለንተናዋ፡
ወደሰማያት የመውጣቷ ትንግርት!

ሰማያዊ ልዕልና፡ ዘበዓለ ፍልሰታ ለማርያም።

ነሓሴ ፲፮ ቀን የሚከበረው፡
የቅድስት ድንግል ማርያም፡ ወደሰማይ የመፍለሷ በዓል።

[የግእዙ ቃል "መሲሕ"፡ በግሪክኛ፡ "ክርስቶስ" ይባላል።]

"ፍልሰታሃ ለማርያም!" በሚል ስያሜ፡ ነሓሴ ፲፮ ቀን የምትከበረው፡

የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የፍልሰቷ መታሰቢያ በዓል ዕለት ዝክረ ነገር፡ እንዲህ ነው፡-

"ወልደ አብ ፡ ወልደ ማርያም"፡ "የአብ ልጅ ፡ የማርያም ልጅ" የኾነውና የተባለው፡ ኢየሱስ መሲሕ፡ የመለኮትና የትስብእት ወላጆቹ ከኾኑት፡ ከእግዚአብሔር አብ አባቱ እና ከእግዝእተብሔር እም ድንግል ማርያም እናቱ፡ እንዲህ ተወልዶ፥ እርሷ፡ ቅድስት እናቱም፡ በመስቀሉ ሥር ሳይቀር በመቆም፡ ለአንዲት ቀን እንኳ ሳትለየው፡ ዲያብሎስንና የክፋት ሠራዊቱ የኾኑትን፡ ርኵሳን መናፍስቱንና ሰብኣውያን ግብረ ዐበሮቹን፡ በመሥዋዕትነትና በቤዛነት የፍቅር ኃይል፡ ከ፴፫ ዓመታት በላይ ለኾነ ዕድሜ በመዋጋት፡ በመጨረሻ፡ ኹሉንም፡ በድል አድራጊነት አሸንፎ፡ ከምድረ ገጽ አስወገደ።

ነፍሳዊዉንና ሥጋዊዉን፥ መንፈሳዊዉንም የድል አድራጊነት መሣሪያ፡ ለቅዱሳንና ለቅዱሳት ሓዋርያቱ፥ ላመኑበት ተከታዮቹም ኹሉ ካስረከባቸው በኋላ፡ ሕይወቱ በኾነው፡ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት፡ ለዐሥር ቀን ቆይቶ፡ ራሱ እስኪመለስ ድረስ፡ እርሷ፡ እናቱ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በመካከላቸው ባለችበት ጉባኤ ተሰባስበው ሣሉ፡ በዓይናቸው እያዩት፡ ወደሰማይ ዐረገ።

ባረገ፡ በዐሥረኛውም ቀን፡ አኹንም፡ እርሷ፡ እናቱ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በእኒሁ ሓዋርያቱና ባመኑበት ተከታዮቹ መካከል ባለችበት ጉባኤ ተሰባስበው እያሉ፡ **"አንትሙሰ ትጠመቁ፡ በመንፈስ ቅዱስ!** እናንተ ግን፡ በመንፈስ ቅዱስ ትጠመቃላችሁ!" ብሎ የሰጣቸውን፡ የተስፋ ቃሉን በመፈጸም፡ በኹሉም ላይ መንፈስ ቅዱስ ኾኖ ወረደባቸው፤ ተዋሓዳቸውም። (የሓዋ. ፩፥ ፬-፫። ፪፥ ፩-፬።)

ከዚህ በኋላ፡ እርሷ፡ ዋና ማእከላቸውና ሰብሳቢያቸው በመኾኗ፡ የእርሷና የእርሱ የኾነችውን፡ **የኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥትን** ምሥራች፡ ለፍጥረተ ዓለሙ ኹሉ ለማዳረስ፡ እኒሁ ሓዋርያቱና ያመኑበት ተከታዮቹ፡ በየአህጉሩ ተበታተኑ። ተልእኳቸውን እየፈጸሙ ሲመለሱም፡ በእርሷ ዙሪያ እየተሰበሰቡ፡ ተልእኳቸውን ሲያስፋፉ፡ **ለዐሥራ አራት ዓመታት** ያህል ዐብረዋት ኖሩ።

መቸም፡ አይሁድ፡ ኢትዮጵያዊው መሲሕ ኢየሱስ፡ በሥጋውና በደሙ የዋጃትና ዐትሞ ያጸናት፡ **ኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት፡** እየተስፋፋች የመኼዷን ትንግርት እያዩ፡ ዝም ብለው መቀጠልን፡ ሊቋቋሙትና ሊበግሩት የማይቻላቸው፡ የቍስል ላይ ቍስል ጦር ኾነባቸው። ይህ ኹኔታ፡ በእነርሱ ዘንድ፡ "አባታችን፡ አብርሃም ነው! እንዲያውም፡ እግዚአብሔር ነው!" የሚሉት ይትበሃላቸው፡ ሓሰት መኾኑን በማረጋገጥ፡ እነርሱ፡ የሓሰቱ አባት፡ የዲያብሎስ ልጆች መኾናቸውን እንዲያውቁ ካደረገበት ጊዜ አንሥተው፡ ከእርሱ ጋር፡ በክፋታቸው፡ ሲቋሠሉ የኖሩበትን፡ የልበ-ደንዳናነት ዓመፃቸውን፡ ጽኑ የቂም በቀል ነበልባላዊ እሳት፡ በውስጣቸው ኮሰተረባቸው።

"ክርስቲያን ነኝ!" የሚለውን ወገን ጨምሮ፡ "ሃይማኖተኞች ነን!" እንደሚሉት፡ እንደዛሬዎቹ የዓለም ሕዝቦች ኹሉ፡ እነዚሁ አይሁድም፡ ለዚህ ሥጋታቸው፡ ማረጋገጫ፤ ደግሞም፡ ለህልውናቸው፡ ጠንቅ፥ ለሰላማቸው፡ የማሰናከያ ዐለትና ለመጥፋታቸውም ምክንያት ኾና የተጋረጠችባቸው፡ **ቅድስት ድንግል ማርያም** መኾኗን፡ በቀናተኛው ዓይናቸው አስተውለው ተመለከቱ።

በዚህ ጊዜ፡ እርሷን ለማስወገድ የሚያመቻቸውን ዘዴ ሲፈልጉ፡ ቀደም ብለው፡ በተወዳጁ ልጇ፡ በኢየሱስ መሲሕ ላይ የተጠቀሙበት ግፍ፡ በቀላሉ፡ በቅርብ ተከሠተላቸው። ስለዚህ፡ አኹንም፡ ያንኑ ዘዴ፡ በእርሷ፡ በእናቲቱም ላይ ሊፈጽሙ ይዘጋጁ ጀመር።

ይህን ክፉ ዕቅዳቸውን፥ ደግሞም፡ እመ-እግዚአብሔር [የእግዚአብሔር እናት]፡ ቅድስት ድንግል ማርያምም፡ በ፷፬ (ስድሳ አራት) ዓመቷ፡ ወደገነት የምትፈልስበት ጊዜ መድረሱን፡ አስቀድሞ ያወቀ መንፈስ ቅዱስ፡ ይህንኑ፡ እኲይ ውጥናቸውን፡ በሥራ ላይ ከማዋላቸው በፊት፡ በጥር ፳፩ ቀን፥ ፵፰ ዓመተ ምሕረት፡ በሕይወተ ሥጋዋ እንዳለች፡ ወደገነት እንድትነጠቅ አደረገ። ይህ፡ የመጀመሪያው ፍልሰቷ ነው።

የእግዝእተብሔር እም፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ በሕይወተ ሥጋዋ እንዳለች፡ ወደገነት የመነጠቋ፡ ይኸው፡ መለኮታዊው ትንግርት፥ ማለትም፡ የፍልሰቷ ዜና መዋዕል፡ በሚቀጥለው፡ ንኡስ ርእስ ሥር፡ ተብራርቶ ታገኙታላችሁ።

ሦስት ጊዜያት የኾነውና የተከሠተው፡

የድንግል ማርያም፡ ትንግርታዊ ፍልሰት ዜና።

"ፍልሰታ" ምንድር ነው?

"ፍልሰት"፥ ወይም፡ "ፍልሰታ" የሚባሉት አርእስት ቃላት፡ "ፈለሰ" ('ለ' ሳይጠብቅ) ከሚለው፡ "ከቦታ ወደቦታ መዘዋወርን"፡ ማለትም፡ "አንድ ሰው፡ ካለበት ቦታ ተነሥቶ፥ ወይም፡ መኖሪያውን ነቅሎ፡ ወደሌላ ተወሰደ!" የሚል ትርጒምን ከሚያመለክተው፡ ከግእዝ ዘር የተገኘ ዘይቤ ነው፤ ይኸው ቃል፡ በኢትዮጵያኛ፡ "ለ" ሲጠብቅ፡ "ፈለሰ" ያሰኛል። ቃሉ፡ ሕይወት ላለው፤ ለሌለውም አካል ይውላል።

ከዚህ የተነሣ፡ **የቅድስት ድንግል ማርያም፡ ሙሉ ሕያው ሰውነት፡ ከምድር፡ ወደሰማያዊቷ ገነት የመወሰዱን ተአምር ለማስረዳት፡"ፍልሰታ ለማርያም"** እንላለን።

ይህ፡ "ፍልሰታ" የሚለው ቃል፡ በቅዱሱ ኪዳን የኢትዮጵያ ልጆች ዘንድ መነገር የጀመረው፡ የመለኮትና የትስብእት ተዋሕዶ ተፈጽሞበት፡ እግዚአብሔር ወልድን ፀንሶ የወለደውንና ዐጥብቶ ያሳደገውን፡ ያን፡ የእግዝእተብሔር እም፡ የቅድስት ድንግል ማርያምን ሕያው ሰውነት፡ አይሁድ፡ እጅግ በከፋው አላዋቂነታቸውና ሰይጣናዊ አስተሳሰባቸው፡ የሚቻላቸው መስሏቸው፡ በእሳት አቃጥለው ሊገድሏት በሞከሩበት ጊዜ ነው።

ያም የሙከራ ጊዜ፡ አዎን! ቀደም ብለው፡ በልጇ በወዳጇ፡ በእግዚአብሔር ወልድ ኢየሱስ መሲሕ ሰውነት ላይ፡ አድርገውት የነበረውን፡ ያንኑ ግፍና ጭካኔያቸውን፡ አኹንም፡ በዚያ፡ በእርሷ መለኮታዊ ሰውነት ላይ ሊፈጽሙ ያሰቡበት፥ ማሰብ ብቻ ሳይኾን፡ የወሰኑበትም ወቅት ነበር።

ያም ግፍና ጭካኔያቸው፡ በእናቱ፡ በእግዝእተብሔር እም ድንግል ማርያም መድኃኒትነት፡ ለሰው ዘር የተገኘውን ደኅንነት መሠረት አድርጎ፥ በይበልጥ፡ ለእነርሱ ዘለዓለማዊ ሰላም ሲል፡ በገዛ ራሱ መሥዋዕትነትና ቤዛነት፡ ያን፡ የሰው ዘር ጠላት የኾነውን ዲያብሎስን አስወግዶ፥ እነርሱን ጭምር፡ እንዲህ፡ ለመጨረሻው ድል በማብቃት፡ ተልእኮውን ፈጽሞ፡ ወደክብሩ በተመለሰው፡ ኢየሱስ መሲሕ ላይ ያደረሱት ነው።

እነዚሁ አይሁድ፡ መስሏቸው እንጂ፡ የእርሷን፡ የእግዝእተብሔር እም፡ ቅድስት ድንግል ማርያምን ሕያው ሰውነትስ፡ እንኳን በእሳት ተቃጥሎ መሞት፡ አንዳችም ጉዳት፡ የጨረፍታ ያህል እንኳ ሊያልፍበት እንደማይታሰብ፡ አኹንም፡ ገና አላወቁም።

ገና ከመጀመሪያው፡ በፍጹም ሃይማኖቷና ምግባሯ፡ ሰውነቷን ለአምላክነት በማብቃቷ፡ እግዝእተብሔር እም የተዋሓደቻትን፥ የእግዚአብሔር አብ ሙሽሪት ኾና፡ በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ግብር፡ አንድዬ ልጃቸውን፡ እግዚአብሔር ወልድ ኢየሱስ መሲሕን፡ በመለኮትነትም፥ በሰውነትም ልትወልድለት የበቃችውን፡ የእርሷን፡ መለኮታዊና ትስብእታዊ ሰውነት፡ እንዴት፡ ክፋትና ኃጢአት፥ ሞትና መቃብር፥ መበስበስና ሌላውም ዓይነት ሙስና፡ እንኳንስ ሊደርስበት፡ ሊቀርበውና ሊያስበውም እንኳ፡ አዎን! እንዴት ይቻለዋል? ፈጽሞ እንደማይቻለው፡ አዎን! ገና አላወቁም።

እንኳንስ እርሷ፡ ከላይ እንደተገለጠው፡ **እግዝእተብሔር እም፥ መንበረ ጸባዖት ቅድስት ሥላሴና ኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት መኾኗ የታወቀላት** ቀርታ፡ በእርሷና በልጇ በማመናቸው፡ "የኢትዮጵያ ልጆች!" ተብለው፡ እየራሳቸውን፡ ለእውነተኛው የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያዊነት ያበቁት ኹሉ እንኳ፡ በእርሷና በልጇ መሥዋዕትነትና ቤዛነት ምክንያት፡ ዛሬ፡ በዚህ ዓለም፡ በሕይወተ ሥጋቸው እያሉም፡ ከክፋትና ከኃጢአት፥ ከሞትና ከመቃብር መበስበስ ሳይቀር፡ ነጻ ኾነው፡ ምንም ዓይነት ሙስናና ጉዳት በሌለበት፡ በዘለዓለማዊቷ የሰንበት ዓለም፡ ቅድስቲቱን የትንሣኤ ሕይወት እንደሚኖሩ፡ አዎን! ገና አላወቁም።

በምድር ላይ፡ በትስብእትነት ተወጥኖ የተካኼደው፡ የእርሷ፡ የእግዝእተብሔር እም፡ መለኮታዊ ተልእኮ የተፈጸመው፡ እርሷን መስላ የተገኘች፡ ሰብአዊት ድንግልን በመዋሐድ፡ በዚያች ድንግል ማሕፀን፡ ከእግዚአብሔር አብ፡ እግዚአብሔር ወልድን ፀንሳ በመውለድ፡ **"ብኪ ድኅነ ዓለም!** ዓለም፡ በአንቺ ዳነ!" የተባለችበትን፥ ታላቁና የመጨረሻው፡ መለኮታዊ፥ ዘለዓለማዊና ሕያው ዓላማ የኾነውን፡ **ፍጹም ድኅነትን** [**ፍጹም መዳንን**] ማስገኘት መኾኑን፡ ገና አላወቁም።

አዎን! በምድር ላይ፡ በትስብእትነት ተወጥኖ የተካኼደው፡ የእርሱ የልጇ የወዳጇ የኢየሱስ መሲሕ፡ መለኮታዊ ተልእኮ የተፈጸመው ደግሞ፡ መልካሙን ሰብአዊ ፍጥረተ-ዓለም፡ በክፋቱ ጠንቅ እያመሰ፡ ይኸው ሰብአዊው የፍጥረት ወገን፡ እርስ በእርሱ፡ ያለማቋረጥ በሚያካኺደው የጦርነት ዕልቂት፡ ሲጠፋፋ እንዲኖር በሚያደርገው፡ በዲያብሎስ ኃይል ላይ፡ ይኸው ልጇ፡ እግዚአብሔር ወልድ፡ በፍቅሩ ሥጋዊ መሥዋዕትነትና በምሕረቱ ደማዊት ቤዛነት፡ ለአንዴና ለመቼውም ጊዜ፡ ድልን በመጐናጸፍ፡ **"ወበወልድኪ፡ ኮነ ሰላም!"** ማለትም፡ **"በልጅሽም፡ ሰላም ኾነ!"** የተባለበትን፥ ታላቁና የመጨረሻው፡ መለኮታዊ፥ ዘለዓለማዊና ሕያው ዓላማ የኾነውን፡ **ፍጹም ሰላምን** ማስገኘት መኾኑን፡ ገና አላወቁም።

የቅድስት ድንግል ማርያም
የመጀመሪያው ፍልሰት።

"ፍልሰታ ለማርያም"ን በሚመለከት፡ በቅድስት ድንግል ማርያም ዘንድ የኾነው ፍልሰታዋ የተፈጸመው፡ ከላይ፡ በዋናው ርእስ እንደተጠቀሰው፡ ሦስት ጊዜያት መኾኑን፡ አበክሮ ማወቅ ይገባል። ይህንም እውነታ፡ ከዚህ የሚከተለው፡ አጭር ዝክረ-ነገር ያስረዳል፦

አይሁድ፡ የሚቻላቸው መስሏቸው፡ ያን፡ የእግዝእተብሔር እም፡ የቅድስት ድንግል ማርያምን ሕያው ሰውነት፡ በእሳት አቃጥለው ሊገድሏት በሞከሩበት ጊዜ፡ እርሷ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም ደግሞ፡ እነዚሁ አይሁድ፡ በእርሷ ሰውነት ላይ ሊያደርጉ ያሰቡትን፥ አስበውም አልቀረ፡ የቃጡትን፡ ያን ጉዳት ሊያደርሱ እንደማይቻላቸው፡ በመለኮታዊው ኃይሏ፡ እንዲሰማቸውና እንዲታወቃቸው አድርጋ፡ አሳየቻቸው። ይኸውም፡ እንዲህ ነው፦

ያ ጊዜ፡ ሐዋርያት፡ ከየሀገረ ስብከታቸው መጥተው፥ በእናታቸው ቅድስት ድንግል ማርያም ዙርያም ተሰባስበው፡ እንደተለመደው፡ ሐዋርያዊት ተልእኳቸው ስለኾነችው፡ **ስለኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት** ሲነጋገሩ የሰነበቱበት ነው።

ወደየሀገረ ስብከታቸው ለመመለስ፡ ከመለያየታቸው በፊት፡ በኹለንተናዊ ደስታና ሐሤት ኾነው ለመሰነባበት፡ ሐዋርያት፡ እናታቸውን ቅድስት ድንግል ማርያምን፡ ስለገናና ክብሯ፡ አጎበር ባለው መከዳ ላይ አስቀምጠውና ተሸክመው፡ እርሷና እነርሱም፡ ወዳስለመዷትና ወደሚያዘወትሯት፡ ወደጌቴሴማኒ የአትክልት ቦታ፡ ይዘዋት ሲኼዱ፡ አይሁድ አዩ።

ይህች ጌቴሴማኒ፡ ቀድሞ፡ ልጇ ወዳጇ ኢየሱስ መሲሕ፡ ለብሕትውና የሚያዘወትራት፥ የመጨረሻዋን የሕማማተ መስቀል ጽዋ ሞቱን ገፈት የቀመሰባት፡ የዕለተ ዓርብ ዋዜማ በኾነችው፡ "ምሴተ ሐሙስ" በተባለችውም፡ የሐሙስ ምሽትና ማታ፡ እኒሁኑ ደቀ መዛሙርቱን ይዞ፡ ወደእርሷ ኼዶባት፡ ከእነርሱ ጋር የተሰነባበተባት፡ ያችው፡ ያትክልት ቦታ ናት።

አይሁድ፡ ይህ ዓይነቱ፡ የመንፈስ ቅዱስ ትዕይንት፡ ሲካኼድ ሲያዩ፡ ስለአምላክ እናት፡ ስለቅድስት ድንግል ማርያም፡ የታሰባቸው፡ ገናና ክብሯ ሳይኾን፡ ነዳይ ውርደቷ ኾነ! የታያቸውም፡ ሕያው ህልውናዋ ሳይኾን፡ የሥቃይ ሞቷ ኾነ! ከዚህ የተነሣ፡ ያ፡ በዝማሬ ድምፅ የተመላው የደስታ ዐጀብ፡ በዓመፅና በባዕድ አምልኮ ጩኸት ለደነቆረው፡ ለእነርሱ ጆሮ፡ ሙሾና የልቅሶ ዋይታ ኾነባቸው፤ በቅንዓት ጨለማ ለታወረው ዓይናቸውም፡ የቀብር ጉዞ ኾኖ ታያቸው፤ መቸም፡ እነርሱን፡ የሃይማኖት ክህደትና የምግባር ክፋት፡ መለያ ምልክቶቹ የኾኑለት፡ የፀረ-እግዚአብሔርነት ባሕርይ፡ አንዴ ተጠናውቷቸዋልና።

እንዲህ፡ እንዲሰማቸውና እንዲታያቸው ያደረገው፡ ይኸው ሓሳዊና ምትሓታዊ ትዕይንታቸው፡ ለእነዚሁ አይሁድ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ ነፍሷ፡ ከሥጋዋ ተለይታ፡ ማለትም፡ ["ላቲ ስብሓት!"] ሞታ፤ ሓዋርያት፡ ሊቀብሩዋት፡ ሬሳዋን፡ በአስከሬን ተሸክመው፡ ወደመካነ መቃብር የሚኼዱ አስመስሎ አቅርቦላቸው ኖሮአል። ስለዚህ፡ እንደልማዳቸው፡ "እኒህ፡ የቀደሙትና የእነርሱ ተከታዮች የኾኑት ልጆቻቸው፡ ቀድሞ፡ ልጇን፡ 'ተነሣ! ዐረገ!' እያሉ፡ ሲያውኩን ይኖራሉ፤ ዛሬ ደግሞ፡ እርሷን፡ 'ተነሣች! ዐረገች!' እያሉ፡ ሊያውኩን አይደለምን? ኑ! በእሳት እናቃጥላት!" ብለው ተነሡ። ከመካከላቸውም፡ "ታውፋንያ" የሚባል አይሁዳዊ፡ ተራምዶ፡ እርሷ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም የተቀመጠችበትን፡ የመከዳውን ሸንኰር ጨበጠው። ወዲያው፡ የእግዚአብሔር መልአክ፡ ኹለቱንም እጆቹን ቀጣው [ቆረጠው]። እጆቹም፡ በሸንኰሩ ላይ ተንጠልጥለው ቀሩ።

ታውፋንያ፡ ሳያስበው፡ ድንገት በደረሰበት፡ በዚህ ጽኑ መቅሠፍት፡ እጅግ ተደናግጦ፡ እዚያው በወደቀበት፡ በኢየሱስ መሲሕ አመነ! "የእውነተኛው የእግዚአብሔር ልጅ፡ የኢየሱስ መሲሕ እናት፡ በእውነት፡ አንቺ፡ ድንግል ማርያም ነሽ! ስለዚህ፡ እኔን፡ በደለኛውን፡ ይቅር ትዪኝ ዘንድ፡ እለምንሻለሁ!" ሲል፡ በልቅሶና በእንባ፡ ወደእናታቸው፡ ቅድስት ድንግል ማርያም ባቀረበው መማጠን፥ በሓዋርያትም ጸሎት፡ እጆቹ፡ ወደነበሩበት አካሉ ተመልሰውለት፡ ደኅና ኾነ! ምስጋናውንም፡ ከታላቅ ደስታ ጋር ገለጸ።

ከዚህ በኋላ፡ እርሷ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በመላእክት ተከልላና ተጠብቃ፥ በልዩ መለኮታዊ ይባቤ፡ ወደገነት ተነጥቃ ተወሰደች።

ቅድስት ድንግል ማርያም፡ ከምድር ወደሰማይ ያደረገችው፡ ያ፡ ቀዳማዊው የኹለንተና ፍልሰቷ የተፈጸመው፡ ከላይ እንደተገለጸው፡ በጥር ፳፩ ቀን፥ በዕለተ እሑድ ነው። አዎን! ይህ፡ የመጀመሪያው ፍልሰቷ ነው።

እንግዴህ፡ ይህ፡ "ፍልሰታ" የሚለው ቃል፡ በቅዱሱ ኪዳን የኢትዮጵያ ልጆች ዘንድ መነገር የጀመረው፡ አዎን! ይህ መለኮታዊ ትንግርት ከተፈጸመበት፡ ከፍልሰቷ ዕለት፡ ከጥር ፳፩ ቀን አንሥቶ መኾኑ ነው።

"መንበረ ጸባዖት ቅድስት ሥላሴ"፥ "ኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት" የምንላት፡ እግዝእተብሔር እም የተዋሓደቻት፡ ድንግል ማርያም፡ እንዲህ፡ በመላእክት ታጅባ፡ በይባቤ፡ ወደገነት በተነጠቀችበት፥ ማለትም፡ በተወሰደችበት፡ በመጀመሪያው የፍልሰቷ ጊዜ፡ የኾነውን ደግሞ እንስማ!

ልጇ ወዳጇ ኢየሱስ መሲሕ፡ በመስቀል ላይ ተቸንክሮ፡ ቅዱስ ሥጋውን እየቆራረሰና ክቡር ደሙንም እያፈሰሰ፡ የቤዛነቱን ተልእኮ እየፈጸመ ባለበት ሰዓት፡ ከመስቀሉና ከቅድስት እናቱ ድንግል ማርያም አጠገብ ሳይለይ፡ የዚሁ ልጇን የአደራ ኑዛዜያዊ ቃል ተቀብሎ፡ እርሷን፡ እናት፥ ራሱንም፡ ልጇ አድርጎ፡ ይጠብቃት የነበረው፡ ወንጌላዊው ዮሓንስ፡ አኹንም፡ ዐብሯት ኾኖ፡ ይህንኑ የፍልሰቷን ምስጢር ለማየት የበቃ ኾነ።

ይኸውም፡ እንዲህ ነው፡- ቅድስት እናታችንን፡ ድንግል ማርያምን፡ ቅዱሳን መላእክት፡ በደመና ነጥቀውና ዐጅበው፡ በታላቅ ይባቤ፡ ከምድር ወደገነት በወሰዷት ጊዜ፡ ሓዋርያውንና ወንጌላዊውን ቅዱስ ዮሓንስን፡ ከብቅዓቱ የተነሣ፡ ዐብሩዋት እንዲገኝ አድርገውት ነበርና፡ በዕፀ ሕይወት [የሕይወት ዛፍ] ቦታዋ ማረፏን አይቶ፡ ወደምድር ተመለሰ።

ኋላ፡ በቀሩት ሓዋርያት መካከል ሣለ፡ እነርሱ፡ በጕጕት፡ ዙሪያውን ከብበው፡ "እናታችን፡ ድንግል ማርያም፡ እንደምን ኾነች?" ብለው ጠየቁት።

"እርሷ፡ እናታችን፡ ድንግል ማርያምማ፡ በገነት፡ በዕፀ ሕይወት ቦታዋ ዐርፋለች!" ብሎ መለሰላቸው።

[ፍሬ ዕፀ-ሕይወትን፡ ማለትም፡ የሕይወት ዛፍ ፍሬ የኾነውን፡ ኢየሱስ መሲሕን ያስገኘችው፡ ድንግል ማርያም፡ ራሷ፡ ዕፀ-ሕይወት (የሕይወት ዛፍ) ስትኾን፡ "በገነት፡ በዕፀ ሕይወት ቦታዋ ዐርፋለች!" *የተባለበትን፡ እጅግ ጥልቅ የኾነውን፡ ይህን ምስጢር፡ በአንክሮና በተመሥጦ እያስተዋሉ ይመለከቷል።]*

ፊተኛው የሓዋርያት ሱባዔ ያስከተለው፡
ኹለተኛው፡ የቅድስት ድንግል ማርያም ፍልሰት።

የቀሩት ሓዋርያት፡ ይህን ታላቅ ተአምር ባለማየታቸው አዝነው፡ "ወንድማችን ዮሓንስ፡ ያን፡ የአንችን፡ በገነት፡ በዕፀ ሕይወት ቦታሽ፡ የማረፍሽን ዕፁብ ድንቅ እግዚአብሔራዊ ሥራ አይቶ፡ እኛስ ሳናይ፡ እንዴት እንቀራለን!? እናታችን ሆይ! ይህን ቸርነትሽን፡ ለእኛም አድርጊልን!? ብለው፡ በጾምና በትሕርምት፥ በስግደትና በምጽዋት የታጀበ ጸሎታቸውን፡ ወደእናታቸው፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በኅብረት ለማቅረብ አሰቡ፤ አስበውም አልቀሩ፡ ይህንኑ ለማድረግ፡ ተስማሙ።

ይህን፡ ወደፈጣሪያቸው የሚቀርብ፡ የኹለት ሳምንታት ትጋሀቸውን [ለጸሎት መንቃት]፡ እኒሁ ሓዋርያት፡ ዮሓንስን ጨምረው፡ በሱባዔ ሥርዓት፡ በሚቀጥለው የነሓሴ ወር መባቻ (መግቢያ)፡ እርሱም፡ በነሓሴ ፩ ቀን ጀመሩ።

ይኼም ሱባዔያቸው፡ የነገሩን ኹሉ፡ እውነተኛ ምስጢር ስለገለጠላቸው፡ ፍሬያማውንና አማናዊዉን ምላሽ ማግኘት እንደቻሉ አረጋገጡ። እግዝእተብሔር እም፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በዚህ፡ በኹለተኛው የሱባዔ ሳምንት ማብቂያ ዕለት፡ ይኸውም፡ በነሓሴ ፲፬ ቀን፡ በዚያው፡ በሕያዉ የሰውነት ኹለንተናዊ አካሏ፡ እንደገና፡ ወደምድር መጥታላቸዋለችና።

ሓዋርያት፡ በዚህ ሱባዔያቸው ያቀረቡት ጸሎታቸው፡ ካሰቡት በላይ፡ እንዲህ ኾኖ ተፈጽሞ በማግኘታቸው፡ እጅግ ደስ ብሏቸው፡ ለእርሷና ለፈጣሪያቸው፡ ታላቅ ምስጋናን አቀረቡ።

በልጇ ትንሣኤ ጊዜ እንደኾነውም፡ በመካከላቸው ተገኝታ፡ "**ሰላም ለኵልክሙ!**"፡ ማለትም፡ "**ሰላም፡ ለእናንተ ይኹን!**" አለቻቸው።

ያም ኹኔታ፡ ለሓዋርያት፡ ያን፡ የአምላካቸውንና የፈጣሪያቸውን፥ የመምህራቸውንና የሰላማቸውን፡ የኢየሱስ መሲሕን ትንሣኤ አስታወሳቸው። የእርሷንም፡ በዚህ፡ እውን በኾነው ሕያው ፍልሰቷ፡ ድንገት ተገልጣ፡ በመካከላቸው የመገኘቷን ዕፁብ ድንቅ ነገር፡ እንደልጇ ትንሣኤ አድርገው፡ በታላቅ ሓሤት ተቀበሉት።

እርሷም፡ ከዚያ አያይዛ፡ በብዙ የምሥራች ቃላት፡ እኒህኑ ሓዋርያትን አጽናናቻቸው። እነርሱም፡ በታላቅ ፍሥሓ ተመልተው፡ ከእርሷ ጋር፡ እስከነሓሴ ፲፯ ቀን ድረስ፡ ለሦስት መዓልትና ለሦስት ሌሊት፡ ዐብረዋት ቆዩ። በዚያኑም የመጨረሻ ዕለት ተሠወረቻቸው።

የእርሷን፡ የእናታቸውን፡ የድንግል ማርያምን፡ የፍልሰታዋን አስተርእዮ፡ **"ከመ ትንሣኤ ወልዳ!"**፥ ማለትም፡ **"እንደልጇ ትንሣኤ!"** ያሰኘው፡ ይህ፡ ከነሓሴ ፲፬ ቀን፡ ሐሙስ፡ እስከ ነሓሴ ፲፯ ቀን ቅዳሜ ድረስ ያለው የሦስት ቀኖች መዋዕል፡ በዚያው፡ በሕያዉ ሰብአዊ አካሏ፡ እንደገና፡ ወደምድር መጥታ የመገለጧና በመካከላቸው የመቆየቷ እውነታ ነው።

ከዚህ በኋላ፡ አልፎ አልፎ፡ በየግላቸውም ኾነ፡ በጋራ እየተገለጠችላቸው፡ ለአርባ ቀናት ያህል ዐብራቸው ሰነባበተች። እነዚህ፡ አርባ ቀኖችም፡ እርሷ፡ አኹን፡ ለእነርሱ የተገለጠችበት ኹናቴ፡ እንደልጇ ትንሣኤ ኾኖ መቅረቡን አምነው የተቀበሉባቸው ናቸው፤ ደግሞም፡ እርሷ ስላየቻቸውና ስላወቀቻቸው፡ ስለብዙዎች መለኮታውያት ምስጢራት፡ ልታካፍላቸውና ልትገልጽላቸው የቻለችባቸው ናቸው።

ይልቁንም፡ ልጇ፡ ኢየሱስ መሲሕ፡ በዕለተ ዓርብ፡ ከመስቀለ ሞቱ በኋላ እንዳደረገው፣ እርሷም፡ ወደሲዖል ወርዳ፡ የፍልሰቷን ምሥራች፡ በዚያ ለነበሩት ነፍሳት የሰበከችባቸው ናቸው፤ እንዲሁም፡ በምድራዊው ዓለም ሣለች፡ ከቅድስት እናቷ ማሕፀን ጀምራ የኖረችባቸውንና የተዘዋወረችባቸውን፡ አኵስምን፥ ሊባኖስን፥ ቤተ ልሔምን፥ ናዝሬትንና ኢየሩሳሌምን፥ የገሊላን፥ የእስራኤልንና የይሁዳን፥ የዮርዳኖስንና የሰማርያን አውራጃዎች፣ "ፍልስጥኤምና ምድረ ከነዓን" የሚባሉትን አህጉር፥ ግብፅን፥ ኢትዮጵያንና ሌሎቹንም መካናት በመጐብኘት፡ ውሱን ቆይታዋን ያሳለፈችባቸው ናቸው።

ይህን ኹለተኛውን ሕያው ፍልሰቷን፡ እንደልጇ ትንሣኤ አድርጋ እንደገለጠች ኹሉ፡ ሦስተኛ ፍልሰቷን ደግሞ፡ እንዲሁ፡ እንደልጇ ዕርገት አድርጋ ትገልጠው ዘንድ ፈቃዷ ስለኾነ፡ የሕያው ፍልሰታዋን እውነታ፡ ማሳየትና ማሳወቅ የጀመረችበትን፡ ነሓሴ ፲፬ ቀንንና የጨረሰችበትን፡ ነሓሴ ፲፯ ቀንን፡ እነዚህን፡ ሦስት መዓልታትና ሦስት ሌሊታት መነሻ በማድረግ፡ በአርባኛው ዕለት፡ በመስከረም ፳፭ ቀን፡ እንደልጇ ኢየሱስ መሲሕ፡ ወደሰማይ ዐረገች።

እንግዴህ፡ ይህ፡ "ፍልሰታ" የሚለው ዘይቤ፡ በጥር ፳፩ ቀን ተጀምሮ፡ በመስከረም ፳፭ ቀን ያበቃውን፡ የፍልሰቷን አስተርእዮ አካትቶ ለማዘከር ተብሎ፡ የተመደበ ቃል መኾኑን፡ በማስተዋል መመልከት ነው።

ኋለኛው የሓዋርያት ሱባዔ ያስከተለው፣
ሦስተኛው፣ የቅድስት ድንግል ማርያም ፍልሰት።

በልጇ፣ በወዳጇ፣ በኢየሱስ መሲሕ ብኵርናና ቀዳሚነት የተጀመረው፣ ያ፣ የመለኮት ምስጢራዊ ትንግርት የኾነው፣ የትንሣኤና የዕርገት ዕፁብ ድንቅ ነገር፣ እነሆ፣ አኹን ደግሞ በመጨረሻ፣ በእርሷ፣ በእናቲቱ ቅድስት ድንግል ማርያም ፍልሰትና ዕርገት፣ በበለጠ፣ ገሃድና እውን ኾኖ ታየ። ይህም ብቸኛ ታላቅ ተአምር፣ ዛሬ፣ **በኢትዮጵያ፣ የእግዚአብሔር መንግሥት** የምሥራች ተልእኮ አማካይነት፣ ይኸው፣ ለፍጥረተ-ዓለሙ ኹሉ፣ በይፋ ተነገረ።

ይህን፣ የቅድስት ድንግል ማርያምን፣ ተአምራዊ ፍልሰትና ዕርገት፣ በአንድ ጊዜ ለማየትና ምስክር ለመኾን የታደለው፣ የመጀመሪያው ሓዋርያ፣ ቅዱስ ቶማስ ብቻ ኾነ። የእግዚአብሔራችን፣ የኢየሱስ መሲሕን፣ የትንሣኤውን ምሥራች፣ ከቀሩት ሓዋርያት ኹሉ ቀድማ ለማየትና ለመስማት፥ ለእነርሱም፣ አስቀድማ ለማሰማት፣ ማርያም መግደላዊት፣ የመጀመሪያዋ ሓዋሪት እንደኾነች ኹሉ ማለት ነው።

አዎን! እርሱ፣ ሓዋርያው ቶማስ፣ ቀድሞ፣ የልጇን፣ የኢየሱስ መሲሕን፣ የትንሣኤ ምሥራች፣ ከቀሩት ሓዋርያት ጋር ዐብሮ ለመስማትና ለማየት፣ ሳይታደል ቀርቶ የነበረ ሲኾን፣ አኹን ግን፣ ትንሣኤ ያላስፈለገውን፣ ይህን፣ ለቅድስት ድንግል ማርያም፣ የሕያው ህልውናዋ፣ ገሃድ አስተርእዮ፣ ማረጋገጫ የኾነውን **ፍልሰቷን**፥ እንዲሁም፣ የዚሁ ፍልሰታዋ አማናዊ መገለጫ የኾነውን ዕርገቷን ጭምር፣ በአንድነት፣ ለብቻው ለማየትና ለመስማት፣ ከቀሩት ሓዋርያት መካከል፣ ተለይቶ የታደለው፣ ይኸው፣ ሓዋርያው ቶማስ ኾኖ ተገኘ።

ከዚሁ፣ ከሓዋርያው ቶማስ ጋር የተያያዘው፣ የዚህ ርእስ፣ ዝክረ ነገር፣ እንዲህ የሚል ነው፡-

"ይህ ኹሉ ሲኾን፣ ማለትም፣ በመጀመሪያው ሱባዔ ጊዜ፣ ሓዋርያው ቶማስ፣ በቦታው አልነበረም። ለሓዋርያት በተሰጣቸው፣ የመንፈስ ቅዱስ ጸጋና ኃይል፣ እርሱም እንደለመደው፣ ደመና ጠቅሶ፣ እግዚአብሔር ባወቀውና ባደረገው ምክንያት፣ ዘግይቶ፣ በዚያ፣ በደመናው እየተጓዘ፣ ከሀገረ ስብከቱ፣ ወደወንድሞቹ ሓዋርያት ሲመጣ፣ እግዝእተብሔር እም፣ ቅድስት ድንግል ማርያም፣ እያረገች ሣለች፣ እርሷ በፈቀደችው በጎ መንገድ፣ ለእርሱ፣ ለቶማስ ተገለጠችለት።

"ያችም ዕለት፣ የእርሷ ፍልሰታዊ ትንሣኤ፣ እንደልጇ እንደኢየሱስ መሲሕ አማናዊ ትንሣኤ፣ ለሓዋርያት፣ በአስተርእዮ የተከሠቱባት፥ ከነሓሴ ፩፩ እስከ ፩፮ ቀን ያሉትን፣ ሦስቱን መዓልታትና ሦስቱን ሌሊታት ያጠቃለለችውና መነሻ ያደረገችው፥ እንደልጇም ዕርገት፣ በአርባኛው ዕለት፣ ወደሰማይ ያረገችባት፣ መስከረም ፳፩ ቀን ናት።

"በዚህ ጊዜ፡ ቶማስ፡ ከደመናው ሊወድቅ እስኪናወጽ ድረስ፡ ሰውነቱ ታውኮበት፡ 'ቀድሞ፡ ሌሎቹ ወንድሞቼ ሐዋርያት ኹሉ ታድለው፡ የልጅሽን ትንሣኤ ሲያዩ፡ እኔ ብቻ ሳላይ ቀረሁ። አኹን ደግሞ፡ እነርሱ፡ ኹላቸው፡ ይኸው፡ የአንቺን ፍልሰት፡ ቀድመውኝ ሲያዩ፡ እኔ ብቻ ሳላይ ቀረሁ!' ብሎ፡ ማዘኑን ገለጠላት።

"ቅድስት ድንግል ማርያምም፡ 'አይዞህ! አትዘን! እኒያ ወንድሞችህ፡ በልጄ ጊዜ፡ በመጀመሪያ፡ የእርሱን የትንሣኤ ምሥራች፡ ከሌሎች ሴቶች ሐዋርያት ሰምተው ሳያምኑ በመቅረታቸው፡ ኋላ፡ ከአንተ በፊት፡ እነርሱ ያዩት ቢኾንም፥ አንተ፡ ለጊዜው፡ በራስህ ፍላጎት፡ በዚያ ባለመኖርህ፡ ሳታየው ብትቀርም፡ ዕርገቱን፡ ዐብረሃቸው ኾነህ አይተሃል። አኹንም፡ እንደዚያኑ ጊዜ፡ እነርሱ፡ የእኔን፡ ፍልሰቴን ያዩ ኾነው፡ አንተ፡ ያላየህ ብትኾንም፡ ይኸው፡ አኹን ደግሞ፡ ዕርገቴን ያየህ፡ አንተ ብቻ እንጂ፡ እነርሱ አላዩም። ስለዚህ፡ ከእነርሱ ይልቅ፡ በበለጠ የታደልህ፡ አንተ ነህ፤ ፍልሰቴንም፤ ዕርገቴንም፡ ኹለቱንም፡ በአንድነት አይተሃልና!" ብላ አጽናናችው።

"ቀጥላም፡ እንዲህ አለችው፡- 'አኹንም፡ ወደእነርሱ ኼደህ፡ ‹ዐረገች!› ብለህ፡ የፍልሰቴን ዕርገት ምሥራች ንገራቸው።' ይህንም ብላ፡ የውስጥ መጐናጸፊያዋን ሰጥታ፡ ሰደደችው። እርሱም፡ በግንባሩ ሰግዶና በእጇ ተባርኮ፡ በደስታና በምስጋና ዓይኖቹ እየተመለከታት ተሰናበታት።

"ቶማስ፡ ከቦታው ደርሶ፡ በሱባዔና በጉባኤ የሰነበቱ ወንድሞቹን ሐዋርያትን ሲገናኛቸው፡ 'ኧረ! የእናታችን ነገር፡ እንደምን ኾነ?" ብሎ ጠየቃቸው።

"እነርሱም፡ የኾነውን ትንግርት ኹሉ፡ ምንም ሳያስቀሩ፡ አንድ በአንድ እየተቀባበሉ ነገሩት።

"ቶማስም፡ ጸጥ ብሎ፡ ነገራቸውን አዳምጦ፡ ካስጨረሳቸው በኋላ፡ 'ታዲያ! አኹን፡ የት ነው፡ ያለችው? እጅግ ናፍቃኛለችና፡ ኼጄ፡ እንድሳለማት፤ እንድሰግድላትም፡ ያለችበትን ንገሩኝ!' አላቸው።

"በዚህ ጊዜ፡ ቅዱስ ጴጥሮስም፥ ዐብረውት ያሉት፡ የቀሩት ሐዋርያትም፡ ኹሉም፡ የሚመልሱት አጥተው፥ አቀርቅረው፡ ዝም አሉ።

"ቶማስም፡ ጥያቄውን በመቀጠል፡ 'እንዳወጋችሁልኝ፡ በትንሣኤ መልክ ከታየችበት፡ ከመጀመሪያው የፍልሰቷ አስተርእዮ በኋላ፡ እስካኹን እንዳስለመደቻችሁ፥ ልጇ መሲሓችን ኢየሱስም፡ እስከዕርገቱ ድረስ፡ ዐልፎ ዐልፎ እየተገለጠ ያነጋግረን እንደነበረው ኹሉ፡ ምናልባት፡ እርሷም፡ ድንገት፡ በመካከላችን፡ ትገኝ እንደኾነ፡ እንጠብቃት ይኾን?" አላቸው፤ እያንዳንዳቸውን፡ ተዘዋውሮ እየተመለከተ።

"እነርሱም፥ ኹሉም፡ 'አዎን! ልክ ነህ፤ ይህ ያልከው ነገር፡ 'አይኾንም!' አይባልም። ምናልባት፡ ሊኾን ይችላል!' በሚል ስሜት፡ ቀና ብለው እያዩት፡ ወደዝምታቸው ተመለሱ።

"በዚህን ጊዜ፡ ቶማስ፡ ባጭር ቃል፡ 'መቼም፡ ‹አታምኑኝም!› ብዬ ነው እንጂ፡ ደስ ይበላችሁ! እናታችን ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በፍልሰታዋ እንዳለች ኾና፡ ዐርጋለች!

"'በልጇ፡ በፈጣሪያችን ኢየሱስ መሲሕ የትንሣኤ ዕለት፡ በገዛ ድክመቴና ጥፋቴ፡ ከወንድሞቼ ሓዋርያት ጋር፡ ዐብሬ ባለመገኘቴ፡ በራሴ ላይ ያሳደርሁትን፡ የዘለዓለም የጸጸት እሳት፡ በርኅራኄዋና በቸርነቷ ልታስወግድልኝ ፈቃዷ ኾኖ፥ ለዚያ በደሌ፡ ዋጋዬን እኔ መክፈል ሲገባኝ፡ እንዲያውም፡ ‹ይህ ካሣ ይኹንህ!› ብላ፡ ይህን ቸርነት፡ ለእኔ፡ ለአገልጋይዋ አደረገችልኝ!' በማለት፡ ወንድሞቹ ሓዋርያት፡ ትኩር ብለው እየተመለከቱት፡ በግንባሩ ተደፍቶ፡ *ሥቅሥቅ* ብሎ አለቀሰ፤ የደስታ እንባውንም አፈሰሰ።

"እነርሱም፡ ባንድነት ኾነው፡ ከወደቀበት ካነሡት በኋላ፡ 'እንኳን ደስ አለህ!' ከሚል ቃል ጋር፡ እያቀፉ፡ በፍቅር አጽናኑት።

"ቶማስም፡ በደስታ ፈክቶ፡ 'እኔ በሌለሁበት ስለኾነው ኹሉ፡ እናንተ፡ አኹን ያላችሁኝን ጨምሮ፡ ከእርሷ ሰምቼዋለሁ። ለኹላችንም የሚኾን የእናትነት ምክሯንም ለግሳኛለች። በብዙ አጽናንታኛለች። ይህን የውስጥ ተደራቢ መጐናፀፊያዋን፡ ለኹላችንም፡ ለበረከት እንዲኾነን፡ ይኸውላችሁ፡ በእኔ እጅ ሰድዳላችኋለችና፡ እንካችሁ ተረከቡኝ!' ብሎ ሰጣቸው።

"ሓዋርያት፡ ያን፡ የእናትነት ስጦታዋን በማየታቸውና በማግኘታቸው፡ እጅግ ደስ ብሏቸው፡ በቅዱስ ጴጥሮስ አማካይነት ተቀብለው፡ ለበረከት ተካፈሉት።

"ይህ በኾነ፡ ልክ በዓመቱ፡ የቀሩት ሓዋርያት፡ 'ቶማስ፡ ፍልሰታዊ ዕርገትሽን አይቶ፡ እኛ ሳናይ፡ እንዴት እንቀራለን? እኛንም፡ ለዚህ ዕድል አብቅተሽ፡ እናታችን ሆይ! እባክሽ አሳዪን!' ብለው፡ ወደፈጣሪያቸው የሚቀርብ፡ ኹለተኛውን፡ የ፪ ሳምንት ሱባዔያቸውን፡ ቶማስ ጭምር፡ ዐብሮአቸው በተሳተፈበት፡ በሚቀጥለው ነሓሴ ፩ ቀን፡ በተገቢው ጾምና ጸሎት፥ ትህርምትና ብሕትውና፡ በአንድነት ጀመሩ።

"የኹለተኛው ሳምንት ሱባዔ፡ በነሓሴ ፲፬ ቀን፡ እንደተፈጸመም፡ በነሓሴ ፲፭ ቀን፡ ሓዋርያት፡ በቅድሚያ፡ ከእየግል በአታቸው ወጥተው፡ በአንድነት በተሰበሰቡበት፡ በመንበረ ጸባዖት ቅድስት ሥላሴነቷና በኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥትነቷ፥ በኪዳነ ምሕረትነቷም፡ ኹሉን አንድ አድርጋ የምትመለከውና የምታስመልከው፡ እግዝእተብሔር እም፡ ድንግል ማርያም ተገልጣ፡ መለኮታዊ ክብሯንና ብርሃኗን ተጎናጽፋ፡ በመካከላቸው ተገኘችላቸው።

"በዚህ ጊዜ፡ እጅግ ደስ ብሏቸው፡ ወድቀው ከሰገዱላት በኋላ፡ ዙሪያዋን ኾነው፡ ሱባዔያቸውን፡ በሰላምና በፍቅር ስላስፈጸመቻቸው፥ በእርሱም፡ ተስፋ ያደረጉትን አማናዊ መልስ ስላስገኘችላቸው፡ ምስጋናቸውን፡ በኅብረት ጸሎታቸውና ዝማሬያቸው፥ ውዳሴያቸውና ቅዳሴያቸው አቀረቡላት።

በዓለ ፍልሰታሃ ለማርያም።
[የማርያም፡ የፍልሰቷ በዓል።]

በመጨረሻ፡ በነሓሴ ፲፮ ቀን፡ የሚከበረውን፡ ታላቁን የፍልሰታዋን በዓል፡ በሚመለከት፡ ከዚህ የሚከተለውን፡ ሥርዓተ በዓል መመልከት ነው።

እርሱም፡ እስካኹን የተነገረውን ኹሉ፡ የሚያካትት ኾኖ፡ ፍጻሜው፡ በሰማያት ኾነ በምድር ዓለማት፥ በሥጋዊዉ ኾነ በመንፈሳዊው ፍጥረት ዘንድ፡ ምን እንደኾነ፥ ከምን ዓይነቱ የብቅዓት ደረጃም እንደደረሰ፡ አረጋግጦ የሚያሳየው፥ በመለኮታዊውና በአማናዊው ዝግጅት የተፈጸመው ነው። ይህንም እውነታ፡ እንዲህ የሚለው፡ አጭር ቃል ይገልጸዋል፡-

በነሓሴ ፲፮ ቀን በሚውለው፡ በፍልሰታ ለማርያም በዓል ዕለት፡ ሓዋርያትና እነርሱን የመሰሉት ኹሉ፡ በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ፡ ወደሰማያዊቷ ኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት ተነጥቀው ኼደው፡ እግዝእተብሔር እም፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በመንበረ ጸባዖትነቷና በቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያነቷ የምትገኝበትን ክብርና ምስጋና አዩ! ለዘለዓለምም፡ እያዩ ይኖራሉ።

ልጇ ኢየሱስ መሲሕ፡ እርሷን፡ ቅድስት እናቱን፡ መንበር፥ ራሱን፡ ሠራዒ (ዋና) ካህን፥ ሊቀ ሓዋርያት ጴጥሮስን፡ ተራዳኢ (ንፍቅ) ካህን፥ ቀዳሜ ሰማዕት እስጢፋኖስን፡ ሠራዒ ዲያቆን፥ ኢትዮጵያዊዉን ጃንደረባ አቤሜሌክን ያጠመቀውን ፊልጶስንም ተራዳኢ (ንፍቅ) ዲያቆን አድርጎ፡ ቀድሶ፥ ራሱም ቆርቦ፥ እናቱንም አቍርቦ፥ ቀዳስያኑን ካህናትና የቀሩትን ሓዋርያት፣ እነርሱን የመሰሉትንና በዚያ የታደሙትን አማኞቹን ኹሉ አቆረበ። ለዘለዓለምም፡ እያቆረበ ይኖራል።

በዚያን ጊዜ፡ በመላው ፍጥረታተ ዓለማት ዘንድ፡ በሥጋም፥ በነፍስም፥ በመንፈስም፡ ታላቅ ደስታ፥ ታላቅ ሓሤት ኾነ! ለዘለዓለምም፡ እየኾነ ይኖራል። (ራእ. ፲፩፥ ፲፱፤ ፲፪፥ ፩-፲፯።)

ማጠቃለያ እና መደምደሚያ።

"**ፍልሰታ ለማርያም**" በሚል ስያሜ፡ ነሓሴ ፲፮ ቀን ስለሚከበረው፥ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የሕያው ፍልሰታዋ መታሰቢያ ስለኾነው በዓለ ዕለት፡ እስከዚህ የተሰጠውን መልእክታዊ ሓተታ፡ ለማጠቃለልና ለመደምደም፡ ከዚህ የሚከተለው፡ ተጨማሪ ማብራሪያ፡ በጥቂቱም ቢኾን ቀርቧል፡-

በዘመነ ፍጥረት፡ "ዕፀ-ሕይወት" [የሕይወት ዛፍ]፥ በዘመነ ብሉይ፡ "ሓመረ-ኖኅ" [የኖኅ መርከብ]፥ በዘመነ ኦሪት፡ "ታቦተ-ሕጉ" [የትእዛዛቱ ማኖሪያ]፥ በዘመነ ሓዲስም፡ "ኪዳነ-ምሕረት" [የምሕረት ማኅተም] የተባሉት ስያሜዎች የተሰጧቸው፡ ግዙፉን አካላት እና ረቂቃን ባሕርያት፡ ለእግዚአብሔር ወልድ፡ ለኢየሱስ መሲሕ፡ የመለኮትም፣ የትስብእትም እናት ለኾነችው፡ ለእግዝእተብሔር እም፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ ቀዳሚዎች አርአያዎቿ፥ ምሳሌዎቿና ጥላዎቿ መኾናቸው፡ በቅዱሱ ኪዳን የኢትዮጵያዊነት ተዋሕዶ ሃይማኖታችን ተረጋግጦ ይታወቃል።

እንዲህ እንደመኾኗ፡ ለኹለንተናዊውና ለዘለዓለማዊው የመጨረሻው ትንሣኤ፡ በኵር ከኾነው፡ ከልጇ፡ ከእግዚአብሔር ወልድ፡ ኢየሱስ መሲሕ ቀጥላ፡ <u>የእርሷ ብቻ በኾነው፡ በፍልሰትዋ የአዲስ ኪዳን ትንሣኤያዊ ሕያው አካሏ፡</u> ከምድር ወደሰማይ የመፍለስንና የማረግን ክብር ያገኘች መኾኗን፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በዚሁ፡ በቅዱሱ ኪዳን ተዋሕዶ ሃይማኖታቸው ተቀብለው የኖሩበት፣ የሚኖሩበትም እውነታ ነው።

እግዝእተብሔር እም፡ ቀድማ በተዋሓደቻት፡ በዚያች፡ ሙሴ፡ ከእግዚአብሔር በተቀበላት ጽላተ ኪዳን ላይ፡ በራሱ፡ በእግዚአብሔር ጣቶች የተጻፈው፡ ራሱ እግዚአብሔር ቃል የተቀረጸባት ስትኾን፡ ያ የእግዚአብሔር ቃል፡ ጽላቷን፡ የራሱ አካል አድርጎ፡ በዘመነ ብሉይ፡ መለኮታዊ ክብሩን እንደገለጸባትና አምላካዊ ኃይሉን እንደፈጸመባት ይታወሳል።

እንደዚያን ጊዜ ኹሉ፣ ኋላም፡ በዘመነ ሓዲስ፡ እግዝእተብሔር እም፡ ቀድማ ከተዋሓደቻት፡ ከድንግል ማርያም፡ በዚያው የመለኮት ባሕርያዊ ጥበቡ፡ ከቅዱስ ሥጋዋ፡ ቅዱስ ሥጋን፥ ከቅድስት ነፍሷም፡ ቅድስት ነፍስን፣ ከቅዱስ መንፈሷም፡ ቅዱስ መንፈስን ነሥቶ፡ ከእግዚአብሔር ወልድ አካሉና ባሕርዩ ጋር፡ በምስጢረ-ተዋሕዶ፡ አንድ አካል እና አንድ ባሕርይ አድርጎ፡ በሰውነት አካሉና ባሕርዩ ተገለጠ።

አዎን! ያን፡ ለትንሣኤው፡ እውንነት እና ገሃድነት ያበቃውን፡ አማናዊዉንና ዘለዓለማዊዉን ክብሩንና ኃይሉን፡ አኹን ደግሞ፡ እርሷ፡ መለኮታዊትና ትስብእታዊት እናቱ፡ እነሆ፡ በፍልሰታዋ፡ ለፍጹምነት የልዕልና ማዕርጉ አበቃችው።

የዚህ አማናዊ እውነታ መነሻ፡ ድንግል ማርያም፡ "**ትፀንሲ!**" ማለትም፡ "**ትፀንሻለሽ!**" ያላትን፡ የመልአኩ የቅዱስ ገብርኤልን፡ የምሥራች ቃል ተቀብላ፡ "**ይኩንኒ፡በከመ ትቤለኒ!**" ማለትም፡ "**እንዳልኸኝ (እንደቃልህ)፡ ይኹንልኝ!**" ባለችበት ቅጽበት፡ "**ቃል፡ ሥጋ ኮነ!**" ማለትም፡ "**አምላክ፡ ሰው ኾነ!**" በሚለው የሥጋዌ ምስጢር፡ የተፈጸመ፡ ዕፁብ ድንቅ ትንግርት ነው።

የዚህ አማናዊ እውነታ መድረሻ ደግሞ፡ "**ወእምዝ፡ ተርኅወ መቅደሱ ለእግዚአብሔር፡ ዘውስተ ሰማይ፤ ወአስተርአየት ታቦተ ሕጉ ለእግዚአብሔር፡ እንተ ውስተ መቅደሱ።** ከዚህ በኋላ፡ በሰማይ ያለው፡ የእግዚአብሔር መቅደስ ተከፈተ፤ በመቅደሱ ያለችው፡ የኪዳኑ ታቦት ታየች።" በሚለው፡ በዮሓንስ ራእይ ተረጋግጦ እንደተነገረው፡ በሙሴ አማካይነት፡ ለእስራኤል ተሰጥታ ቆይታ፡ ኋላ፡ ወደኢትዮጵያ ልጆች ተዛውራና በአደራ ተጠብቃ የኖረችው ታቦተ-ሕጉ፡ በኢየሱስ መሲሕ እና በድንግል ማርያም ሕያው ሰውነት፡ ወደሰማያት ተመልሳ በምትገኝበት ህልውናዋ የተገለጠው፡ ሌላው፡ ዕፁብ ድንቅ ተአምር ነው። (ሉቃ. ፩፥፴-፴፰። ዮሓ. ፩፥ ፲፬። ራእ. ፲፩፥ ፲፱፤ ፲፪፥ ፩-፲፯።)

ይህን ታላቅ ትንግርታዊ ኵነት [ኹነት]፡ እንዲህ በሚል ጥቂት ቃል፡ ልናቀርበው ይቻላል፤ ይኸውም፡-

በቅድሚያ፡ በመንፈስ ቅዱስ ምስጢርና ጥበብ፡ በድንግል ማርያም ማሕፀን ላይ ዐርፎ የተፀነሰው፡ ያው፡ በጽላቷ ላይ ተቀርጾ የነበረው፡ የእግዚአብሔር ቃል፡ እርሱም፡ ኢየሱስ መሲሕ መኾኑ ነው፤

ቀጥሎ፡ ራሱ፡ እግዚአብሔር ቃል ስለተጻፈባት፡ የኢየሱስ መሲሕ ምሳሌ የኾነችው፡ ጽላተ-ኪዳንና ይህችኑ፡ ጽላተ-ኪዳን በውስጧ በመያዟ፡ የድንግል ማርያም ምሳሌ የኾነችው ታቦት [ሣጥን]፡ ኹለቱም፡ በምድር ላይ፡ ከነበሩበት ግዙፍ ህልውናቸው ተሠውረው፡ በሰውነት መገለጣቸው ነው፤

በመጨረሻ፡ ኹለቱም፡ በዚህ፡ በግዙፉ ዓለም፡ በምድር ላይ፡ በሕይወተ-ሥጋ ኖረው፥ ተልእኳቸውን ፈጽመው፡ ልጅዬው ኢየሱስ መሲሕ፡ በአዲሱ ኪዳን የትንሣኤ አካሉ፡ ከሙታን ተለይቶ በመነሣት፥ እናቲቱ ድንግል ማርያምም፡ ሙስና በማይነካው፡ በኹለንተናዊው የፍልሰት ሕያው አካሏ በመገለጥ፡ ኹለቱም፡ በዚያ ዘለዓለማዊ አካላቸው፡ ወደሰማይ ዐርገው፡ በፍጥረታተ-ዓለማቱ ዘንድ፡ ምንጊዜም ሰፍና እያለች፡ ነገር ግን፡ ለአብዛኛው ለምድራዊው ወገን፡ እስካኹን ድረስ፡ ተሠውራበት በኖረችው፥ በቅርቡ ግን፡ በይፋ ዐዋጅ ተከሥታ፣ በመንፈስ ቅዱስ፡ በእውን እና በግልጽ እየሠራች ባለችው፡ በዘለዓለማዊቷ **ኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥታቸው** ምድራዊ እና ሰማያዊ ዙፋናቸው ላይ፡ እነሆ ዛሬ፡ ተቀምጠው የሚገኙ መኾናቸው ነው።

ቅዱሳንና ቅዱሳት ሓዋርያት፡ እግዝእተብሔር እም፡ አስቀድማ ለተዋሓደቻት፡ ለአምላክ እናት፡ ለቅድስት ድንግል ማርያም፡ ባላቸው ተመሳሳይ ፍቅር፡ በጾም፥ በጸሎትና በምጽዋት [በበጎ ምግባር] ተጠምደው፡ ኹለት ጊዜያት ያካኼዱትን፡ ይህን፡ የኹለት ሳምንታት ሱባዔ፡ እኒሁ፡ የኢትዮጵያ ልጆች፡ በእነርሱ ዘንድ ያለው፡ ይኸው፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የሃይማኖትነቷና የመቅደስነቷ፥ የእናትነቷና የኪዳንነቷ፥ የአገርነቷና የንግሥትነቷ፥ የመድኃኒትነቷም ፍቅር፡ እጅግ የጠለቀና የመጠቀ በመኾኑ፡ በዚሁ መልኩ እና ይዘቱ፡ በያመቱ፡ ለኹለት ሳምንታት፡ በሱባዔ ተወስነው የሚፈጽሙት፡ በዚህ ምክንያት መኾኑ ሊታወቅ ይገባል።

በጥር ፳፩ ቀን በኾነው፡ ምሥጠቷ [ወደሰማይ መነጠቋ] ተጀምሮ፡ በነሓሴ ፲፮ ቀን በኾነው አስተርእዮቷ የቀጠለውን፥ በመስከረም ፳፩ ቀን በኾነው ዕርገቷም ያበቃውን፡ ይህን የእናታቸውን፡ የቅድስት ድንግል ማርያምን፡ የፍልሰታዋን ትንግርት፡ በፍልሰትዋ የሱባዔ ጾም ሰሞን፥ በተለይም፡ በነሓሴ ፲፮ ቀን፡ **"በዓለ ፍልሰታ"** ተብሎ በሚከበርበት ዕለት፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ እንደመላእክት፡ እንዲህ እያሉ በሚያሰሙት፡ የሌሊት ዝማሬ፡ ደስታቸው፡ የቱን ያህል የላቀና የመጠቀ፥ የጠለቀና የተመሠጠ መኾኑን ያመለክታል።

"ለፍልሰትኪ ከብካብ፡ ኀበ ዘሉዓሌ ተድባብ፤ እንዘ ይዌድሰኪ፡ ዘራማ ኪሩብ፤ ንግሥትየ፡ መርዓተ አብ።

"አንቺ፡ የእግዚአብሔር አብ ሙሽራ፡ ንግሥቴ ሆይ! በራማ ያሉት፡ ሱራፌልና ኪሩቤል፡ ምስጋናቸውን፡ ለአንቺ ወደሚያቀርቡበት፥ አጎበሩ፡ ባለዘውድ ወደኾነው፥ ወደጽርሓ አርያም መንበርሽ፡ ያደረግሽው ፍልሰትሽ፡ በሰማያት የተፈጸመ የሠርግ በዓል ነው!"

ከዚህ የተነሣ፡ እኒሁ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ ይህንኑ፡ የፍልሰቷን በዓል፡ **"ከመ ትንሣኤ ወልዳ"** ማለትም፡ **"እንደ ልጁ ትንሣኤ በዓል አድርገው ያከብሩት!"** ሲሉ፡ የቀደሙት ወላጆቻቸው የደነገጉትን ተከትለው፡ እንደልጁ የኢየሱስ መሲሕ ትንሣኤ፡ በታላቅ ሓሤትና ይባቤ ያከብሩታል።

በዚህ፡ በቅድስት እናታቸው ድንግል ማርያም፡ የፍልሰታ በዓላቸው ዕለትና ወራት፡ የሚሰማቸው ፍሥሓ፡ በቃላት ሊገለጽ የማይቻለውን፡ በልጇ፡ በኢየሱስ መሲሕ የትንሣኤ በዓል ጊዜ፡ የሚሰማቸውን ስለሚመስል፡ ከነሓሴ ፲፮፡ እስከ ፴ ቀን ድረስ፡ ያሉትን ዕለታት፡ ያለጾም፡ በፋሲካ ስሜትና ዝግጅት ያሳልፏቸዋል።

ይህ የተመሥጦ ስሜታቸውና ዝግጅታቸው፡ ከሚገለጽባቸው፥ እግዚአብሔርም፡ እንደቃል ኪዳኑ፡ በየልባቸው ከጻፋቸው፡ የማኅሌትና የመዝሙር በረከቶቻቸው መካከል፡ **"ንግሥተ ሰማያት ወምድር፡ ማርያም ድንግል!** (፪ ጊዜያት) **ተፈጸመ ፍልሰታሃ! ተፈጸመ ፍልሰታሃ! ፍልሰታሃ ዘልዑል!**

"የሰማይና የምድር ንግሥት የኾነችው፡ የድንግል ማርያም፡ ፍልሰታዋ፥ እንደልዑሉ አምላክ ልጇ፡ እንደኢየሱስ መሲሕ ትንሣኤ፡ እውን ኾኖ ተፈጸመ!" እያሉ የሚያቀርቡት የሽብሸባ ዝማሬ ይገኛል።

በመስከረም ፳፩ ቀን የሚውለውን፡ የፍልሰቷን ዕርገታዊ በዓሏንም፡ በዚሁ መልክ፡**"ንግሥተ ሰማያት ወምድር፡ ማርያም ድንግል! ተፈጸመ ፍልሰታሃ! ተፈጸመ ፍልሰታሃ! <u>ወዕርገታ </u>ዘልዑል!"** ማለትም፡ **"የሰማይና የምድር ንግሥት የኾነችው፡ የድንግል ማርያም፡ ፍልሰታዋ፥ <u>ዕርገቷም</u>፡ እንደልዑሉ አምላክ ልጇ፡ እንደኢየሱስ መሲሕ ዕርገት፡ እውን ኾኖ ተፈጸመ!"** እያሉ በሚያቀርቡት የሽብሸባ ዝማሬ ያከብሩታል።

ደግሞም፡ እግዚአብሔር፡ ለሰብአዊ ፍጡሩ፡ ዐቅዶ ያዘጋጀው፡ የቸርነት ሥራው፡ ለመጨረሻው ዘውድ የበቃ መኾኑ፡ በእርሷ፡ በቅድስት ድንግል ማርያም የተረጋገጠበት፡ የዚህ፡ ዕፁብ ድንቅ ተአምሩ ዜና፡ በየጊዜያቱና በየቦታው፥ በየምክንያቱም፡ የሚነገር ከመኾኑ ጋር፡ እኒሁ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በዚያ በዓላቸው ጊዜ፡ **"ፈለሰት ውስተ አርያም፡ ማርያም ድንግል! በይባቤ መላእክት፡ ወፍጥረት፡ ዘልዑል!"** ማለትም፡ **"ገባች ወደአርያም፡ ማርያም ድንግል! በመላእክት፥ በፍጥረት፡ ምስጋና ለልዑል!"** የሚለውን የምሥራች ቃል፡ በታላቅ ሓሤት ይለዋወጣሉ።

ይህ፡ የደስታ መንፈስና ሥርዓት፡ የልጇ፡ የኢየሱስ መሲሕ፡ የበዓለ-ትንሣኤው ወራት፡ የረቡዕና የዓርብ ጾም ሳይኖርበት፡ እስከበዓለ መንፈስ ቅዱስ ድረስ፡ ለአምሳ ቀናት ተራዝሞ፡ እንደሚከበር ኹሉ፡ የእርሷም፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የፍልሰቷ በዓል፡ በእኒሁ፡ በቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያኑና ኢትዮጵያውያቱ ዘንድ፡ በዚሁ መልክና ሥርዓት፡ እስከነሓሴ ፴ ቀን ድረስ መከበሩ ይቀጥላል።

እንግዲህ፡ እኛ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ የአዲሱ ዓመት መግቢያና መነሻ ዐውደ ዓመት፥ የመድኃኒታችን፡ የቅድስት ድንግል ማርያምና የልጇ የሰላማችን፡ የኢየሱስ መሲሕ ልደታት፥ እንዲሁም፡ የኢትዮጵያ፡ የነጻነት በዓል ከኾነው፡ ከመስከረም ፩ ቀን በፊት፡ የዘመኑ፡ የመጨረሻ ታላቅ በዓላችን አድርገን፡ በየዓመቱ፡ በነሓሴ ፲፮ ቀን፡ በያለንበት የምንዘክረውን፡ ይህን፡ የ"ፍልሰታ ለማርያም"ን በዓል፡ በምን ዓይነት የተመሥጦ ስሜት ልናከብረው እንደሚገባን፡ አስቀድመን ዐውቀነው፡ ልንዘጋጅበት ያስፈልገናል።

ለነሐሴ ፲፮ አጥቢያ ሌሊት፡ የምናካኺደው ሥርዓተ ቅዳሴ፡ ዮሐንስ፡ በራእዩ ያየውን፡ ያን፡ የሰማዩን ሥርዓት፡ በምድርም ላይ፡ እውን አድርገን፡ መፈጸማችን ነው። ይኸውም፡ ሊቀ ካህናታችንና ንጉሠ ነገሥታችን፡ ኢየሱስ መሲሕ፡ ምድራዊትና ሰማያዊት መቅደሱ በኾነችው፡ በቅድስት ንግሥት እናቱ፡ በድንግል ማርያም ታቦትነትና መንበርነት ቀድሶ፡ ቅዱሳንና ቅዱሳት ሐዋርያቱን እንዳቆረበ፥ እንዲሁ፡ እኛም፡ በያለንበት፡ ዕለቲቱን በማዘከር፡ ምድራዊት መቅደሱ በኾነችው፡ **በኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት፡** ሰውነታችን፡ ጽላትና ታቦት፥ መንበርም፥ ቤታችንም፡ ቤተ ክርስቲያን ኾኖ፡ **<u>ቅዱስ ሥጋውንና ክቡር ደሙን የምንቀበልበትን፡</u>** ያንኑ፡ ሰማያዊ የቅዳሴ ሥርዓት፡ መልሰን መፈጸማችን መኾኑን፡ ማመን ይገባናል።

\+ + +

<u>የበዓሉ ምንባቦች</u>

የቅዱስ ጳውሎስ መልእክት፡ ወደዕብራውያን፡	ምዕ. ፲፥ ቁ. ፲፰-፳፰፤
የዮሐንስ ራእይ፡	ምዕ. ፲፩፥ ቁ. ፲፰-፲፱፤
የሐዋርያት ሥራ፡	ምዕ. ፩፥ ቁ. ፮-፲፩።

ወንጌል፡- ሉቃስ ምዕ. ፩፥ ፴፱-፶፮።

ምስባክ፡-

ወትቀውም ንግሥት በየማንከ፤
በአልባሰ ወርቅ፡ ዑጽፍት ወሁብርት፤
ስምዒ ወለትየ! ወርእዪ! ወአጽምዒ ዕዝነኪ።

ንግሥቲቱ በቀኝህ ትቆማለች፤
የወርቅ ልብስን፡ በብርሃን ተጎናጽፋ፤
ልጄ ሆይ! ስሚ! እዪ! ጆሮሽንም አዘንብዪ!

ዝማሬ፡-

ንግሥተ ሰማያት ወምድር፡ ማርያም ድንግል! (፪ ጊዜያት)
ኧኸ! ተፈጸመ ፍልሰታሃ! ተፈጸመ ፍልሰታሃ! ፍልሰታሃ ዘልዑል!

<u>ትርጉም፡-</u>

የሰማይና የምድር ንግሥት የኾነችው፡ የድንግል ማርያም፡ ፍልሰታዋ፥
እንደልዑሉ አምላክ ልጇ፡ እንደኢየሱስ መሲሕ ትንሣኤ፡ እውን ኾኖ ተፈጸመ!

\+ + +